

Hồi 10

Dưới Chân Núi Võ Đang

Cửu Thiên Hiệp cười ha hả nói:

- Bốn vị đạo trưởng tu tại núi nào ? Tại sao quý trưởng môn lại đoán chắc tại hạ đi ngang qua đây mà đón mời ?

Đạo sĩ ốm nghiêm sắc mặt nói:

- Chúng tôi đều ở Võ Đang Sơn Thanh Khư Quan ?

Cửu Thiên Hiệp biết rõ Võ Đang Sơn Thanh Khư Quan là nơi phát nguyên của danh môn chánh phái. Kiếm thuật quán tuyệt võ lâm, nhưng chàng vẫn giả vờ nói:

- Quý chưởng môn là vị nào ?

Nghe nói, đạo sĩ ốm cau mày ra vẻ khó chịu rồi trao kiếm sang tay mặt trầm giọng nói:

- Võ đang chưởng môn chúng tôi, tuyệt thế võ lâm, uy danh vũ nội ai mà không biết cái tên Vân Tiên đạo trưởng ? Tại sao các hạ lại hỏi ngớ ngẩn như vậy ?

Cửu Thiên Hiệp cười khúc khích đáp:

- Thế mà tại hạ không biết được, thật đáng trách !

Kiếm dài của bốn đạo sĩ bỗng khua động "leng keng", đạo sĩ trẻ tuổi ưỡn ngực nói lớn:

- Nhị sư huynh ! Chớ nên đôi co nữa, hãy mời đi !

Đạo sĩ ốm vung lưỡi kiếm chỉ ra ngoài cửa và nói:

- Xin mời các hạ đi !

Chàng nheo đôi mắt lại "hừ " nhẹ một tiếng rồi ngồi xuống bàn vừa rót nước ra chén vừa nói:

- Lâu nay tại hạ không quen biết gì với quý chưởng môn, hơn nữa tại hạ quá bận việc nên không tiện đi theo quý đạo trưởng. Nếu cần, hẹn ngày khác tại hạ sẽ đến đấy !

Dứt lời, chàng nâng chén nước uống một cách tự nhiên như không có việc gì xảy ra xung quanh vậy.

Thấy thái độ của chàng coi thường họ nên cả ba đạo sĩ kia siết chặt cây kiếm trong tay ra vẻ giận dữ.

Một người trong số nhìn thẳng vào mặt đạo sĩ ốm gắt:

- Nhị sư huynh !..

Tiếng nói như nhắc nhở việc gì, đạo sĩ ồm liên chớp đôi mắt rồi lạnh lùng nói với Cừu Thiên Hiệp:

- Xin mời các hạ hãy đi một lượt với chúng tôi. Vì các hạ không muốn đi cũng không được !

Cừu Thiên Hiệp cau mày hỏi:

- Tại sao thế ?

Đạo sĩ trẻ tuổi cười hăng hắc nói:

- Tại vì đã có bốn người trong tám đại kiếm thủ của Võ Đang đã đứng trước mặt các hạ rồi !

Cừu Thiên Hiệp đặt mạnh ly nước xuống bàn rồi cười ha hả nói:

- Dù cho có đủ mặt tám đại kiếm thủ của Võ Đang nơi đây đi nữa; việc đi hay không cũng đều do tôi quyết định, không ai có quyền ép buộc tôi cả.

Vừa dứt lời, đạo sĩ trẻ tuổi lúc lắc đôi vai rồi tiến đến bên bàn nhìn thẳng vào mặt chàng quát lớn:

-Ồ ! Giọng nói tự cao quá nhỉ ! Người có biết nơi đây là thuộc địa phận của ai đây không ?

Cừu Thiên Hiệp nổi giận đứng dậy vỗ bàn và quát lớn:

- Người đời có quyền đi trên đường đời, không cần biết là địa phương của ai cả và cũng không có quyền cản trở !

Đạo sĩ gầy liền lướt tới cầm lưỡi kiếm trên bàn lên gần giọng nói:

- Ta không ngờ người lại không biết điều đến như vậy ! Dưới chân núi Võ Đang này xưa nay chưa có người nào dám trái lệnh cả !

Hai đạo sĩ kia cũng ứng tiếng nói lớn:

- Nếu người không vâng lời thì buộc lòng chúng tôi phải ra tay vậy !

Cừu Thiên Hiệp quá tức giận, chống hai tay lên bàn nhún một cái, thân hình chàng đã bay vụt ra ngoài sân, giơ tay chỉ vào mặt bốn đạo sĩ nói lớn:

- Ta, Cừu Thiên Hiệp không thù oán gì với các người nên không muốn ăn thua làm gì, nhưng đến nước này không ra tay cũng không được. Vậy thì các người cứ đánh đi để ta xem thử kiếm pháp quán tuyệt giang hồ của Võ Đang ra thế nào ?

Bốn đạo sĩ đều lần lượt bay ra sau, ai nấy đều vận công đưa ngang kiếm thủ thế chờ cơ hội ra tay.

Cừu Thiên Hiệp thấy sắc mặt của họ nổi lên sát kiếp nhờn quang loáng ra sáng ngời, chàng cười hăng hắc nói:

- Võ Đang kiếm thủ lại chậm chạp như thế sao ? Ra chiêu đi !

Đạo sĩ ồm hét:

- Người hãy lấy binh khí ra đi !

Chàng giơ hai cánh tay ra nói:

- Tại hạ chỉ dùng hai cánh tay này thôi ! Các người cứ việc đem hết sức lực mà đánh đi !

- Được rồi ! Thằng bé, mi cũng quá kiêu ngạo !

Đạo sĩ trẻ tuổi rống lên một tiếng rồi nhảy tới đánh ra một chiêu "Bạch hạt triển chi" đường kiếm bay vun vút quả nhiên kiếm chiêu của Võ Đang thật phi phàm.

Bấy giờ công lực của chàng đã tăng thêm gấp bội, tuy chưa đến mức thân tâm hợp nhất, nhưng chàng biết có thể diễn "Lôi hoành cửu chuyển" để tránh né cũng không đến nỗi gì.

Do đó chàng rất vững tâm, bình tĩnh lách sang rất lanh lẹ tránh khỏi đường kiếm rồi dùng hai ngón tay đâm thẳng lên cánh tay mặt của đạo sĩ trẻ tuổi, luồng chỉ phong tống ra ghê gớm.

Đạo sĩ trẻ tuổi mới đánh ra một chiêu thì thấy chàng biến mất, nên rất ngạc nhiên bèn thâu kiếm trở lại. Nhưng vừa mới rút kiếm, bỗng nghe trên cánh tay có một luồng chỉ phong công đến. Đạo sĩ ré lên một tiếng thất thanh rồi nhảy ra ngoài hơn một trượng mặt mày hốt hải lập cập nói:

- Ô ! Tiểu tử..

Cừu Thiên Hiệp không ngờ mình đánh tầm bậy như vậy mà lại có uy lực khả dĩ, chàng phẩn khởi cười ha hả nói:

- Ta tha chết cho người một lần đấy !

Đạo sĩ ồm thấy thế liền quát kiếm nhảy tới nói lớn:

- Người hãy đỡ thêm chiêu nữa của ta đây.

Đường kiếm của đạo sĩ này quả nhiên tinh vi hơn đạo sĩ kia nhiều. Chiêu kiếm biến hoá thành muôn vạn lưỡi kiếm, ánh kiếm tỏa ra sáng ngời thế công mãnh liệt.

Cừu Thiên Hiệp đã có một công lực gấp năm lần tuổi tác của chàng lại còn thêm tuyệt thế thần công trên thiết thư, giờ đây chàng chỉ còn thiếu kinh nghiệm chiến đấu mà thôi. Thì làm sao nhị đại đệ tử của Võ Đang bì với chàng được ?

Người ta thấy bóng chàng bay lượn như một làn khói nhẹ bốn lưỡi kiếm chém tới như mưa nhưng không làm sao có thể động đến vạt áo của chàng.

Lúc ấy khách qua đường có rất đông người đứng xem, ai nấy trầm trồ khen ngợi không ngớt.

Qua hồi lâu, chàng cảm thấy hứng thú vận công lực lên hai cánh tay rồi hét lớn:

- Hãy buông tay hết !

Keng ! Keng ! Keng

Tiếng thét của chàng vừa dứt thì bốn cây trường kiếm đều văng ra xa hơn một trượng, bốn đạo sĩ đều kinh hãi ré lên, kiếm trong tay đã văng mất mà còn ngã lăn dưới đất, mặt mày dính đầy tro bụi.

Chàng không đánh tiếp mà chỉ đứng đó cười khanh khách nói:

- Chỉ có hai chiêu xuất quỷ nhập thần ấy mà cũng định bắt nạt người sao ?

Bao nhiêu khách bộ hành đứng ngoài xem bỗng vỗ tay reo lớn:

- Hay lắm, hay lắm !

Bốn đạo sĩ trở mắt nhìn nhau sắc mặt tím ngắt. Trong đó có hai người bị sừng mắt lẹm mũi lại càng làm cho những người đứng xem tức cười nôn ruột.

Chàng nhin cười, chỉ vào mặt bốn đạo sĩ nghiêm sắc mặt trầm giọng nói:

- Hãy nhớ lấy bài học hôm nay, và từ nay đừng có ỷ số đông mà hòng bắt nạt kẻ cô đầy nhé !

Trong đám quần chúng bỗng vang lên tiếng con gái cười the thé, và nói:

- Hí hí ! Bài học vỡ lòng hay lắm ! Hay lắm ! Hôm nay Võ Đang kiếm thủ lại bị nhục ở nơi đất mình, thật không thể ngờ được !

Bốn đạo sĩ liền đỏ mặt đứng phắt dậy quét tám luồng nhỡn quang về phía phát ra giọng nói móc họng đó.

Cửu Thiên Hiệp cũng cau mày nhìn sang phía quần chúng. Thì ra người nói ấy không ai khác hơn là Hoa quỷ lệnh chủ Bích Lệ Hồng, mà chàng đã gặp được ở ngoài thành Tương Dương, vào đêm ác chiến với Thiên Nam song tinh ấy.

Thấy thế chàng định xoay mình bỏ đi. Ngờ đâu tám con mắt của đạo sĩ không thèm để ý đến chàng mà chỉ hăm hăm muốn ăn thua với thiếu nữ kia.

Chàng liền dừng chân lại nói với bốn đạo sĩ:

- Nếu cần, cứ đến tìm ta Cửu Thiên Hiệp, chớ đừng đi gây chuyện với người khác.

Đạo sĩ ồm nhìn chàng trừng trừng gần giọng nói:

- Thanh sơn bất cãi, lục thủy trường lưu ! Chúng mình hôm nay cứ chia tay và yên tâm đi. Rồi đây đạo gia chúng tôi sẽ không quên món nợ hôm nay đâu !

Cừu Thiên Hiệp cười ha hả đáp:

- Họ Cừu này nếu được trời nuôi sức khỏe thì lúc nào cũng sẵn sàng lãnh giáo !

Bích Lệ Hồng bước tới neho đôi mày liễu, lạnh lùng nói:

- Quân tử báo thù, ba năm không trễ ha.. ha..ha

Một câu nói đầy mỉa mai chế nhạo, khiến cả bốn đạo sĩ dừng chân lại áp tới vây quanh Bích Lệ Hồng.

Đạo sĩ ốm vung tay nạt:

- Bích Lệ Hồng ! Chúng ta không can phạm gì đến mi, tại sao mi muốn sanh chuyện với chúng ta ?

Thì ra họ đã quen biết với nhau rồi !

Hoa quả lệnh chủ Bích Lệ Hồng lạnh lùng nói:

- Các người đánh đấu như thế thì ai mà không tức cười ? Tất cả những người ở đây đều cười hết chứ đâu phải một mình ta ?

Nàng đưa tay trở đám quần chúng nói tiếp:

- Các người xem kìa ! Có ai không cười đâu ? Ha ha.. hí hí..

Dứt lời nàng cười ngất nga ngất ngoẻo, khiến bốn đạo sĩ giận tái mặt.

Đạo sĩ ốm nghiêng răng kệt kệt nói:

- Mi quên rằng Bích lão ma và chưởng môn bốn phái là đôi bạn giao du thân thiết sao ?

Bích Lệ Hồng nghe nói biến sắc mặt quát lớn:

- Này Trí Huyền ! Tiểu Tật Mao ! Mi nói ai là lão ma hả ?

Vừa nói nàng vừa chống nạnh lướt tới vươn cánh tay mặt lên như muốn đánh bốn đạo sĩ.

Cừu Thiên Hiệp thấy thế thâm nghĩ:

- Hỏa khí của cô nương này thật không vừa, người ta nói lỗ lờ một tiếng là định ra tay ngay, thế thì khách giang hồ gán cho cái hiệu "độc tráng đơn" là phải lắm mà !Ồ ! Thật là danh bất hư truyền.

Đạo sĩ ốm cũng nộ khí xung thiên lướt tới đứng sát trước mặt nàng nói lớn:

- Bích cô nương muốn phá tan hỏa khí thì cứ việc ra tay đi !

Tuy đạo sĩ ốm làm ra vẻ giận dữ trong lòng cũng hơi ngại, căn cứ trên tiếng gọi Bích cô nương thì cũng đủ biết trong thâm tâm có phần sợ hãi.

Hoa quỉ lệnh chủ Bích Lệ Hồng vẫn còn chưa bớt giận, nàng trở vào mặt đạo trưởng trẻ tuổi nạt nộ:

- Lúc này Trí Huyền tiểu tạp mao dám buông lời xúc lảo gọi lão ma kia, lão ma nọ. Phải gọi hẩn giải quyết cho xong câu nói đó, nếu không ta quyết không nghe đấy !

Đạo sĩ ốm dịu giọng nói:

- Bát sư đệ tuổi còn trẻ nên ăn nói còn chưa đứng đắn lắm !

Nghe nói, nàng lại càng thêm giận dữ hơn và nói lớn:

- Chẳng lẽ bát đại kiếm thủ mà còn trẻ tuổi hơn tôi sao ? Chính như tôi đây mà còn bị gán cái hiệu "độc tráng đơn" thì để cho công bằng hơn, trong Võ Đang Huyền của các người bắt đầu hôm nay phải liệt thêm vào một chữ "bối" tôi mới nghe, vì một người trong bọn dám buông lời ngạo mạn một kẻ bề trên.

Ngừng một lát nàng tiếp:

- Sao ? có bằng lòng như thế thì cho biết ý kiến đi ! Nếu không hôm nay tất cả bốn người đều phải ở đây hết, nhất thiết ta không cho về Thanh Khư quan đâu !

Cừ Thiên Hiệp nghe nàng nói, chàng cảm thấy lạnh mình và thâm nghĩ:

- Võ Đang và Thiếu Lâm là hai danh môn chánh phái đệ nhất của võ lâm mà Bích Lệ Hồng lại dám buông lời không kiên nhẫn gì cả. Thật là quá vô lễ !

Tức thì, đạo sĩ trẻ tuổi lách mình một cái lướt tới trước mặt Bích Lệ Hồng cắn răng nói:

- Độc tráng đơn ! Trí Huyền này hôm nay cũng liều chút tư vi, để xem thử cái độc của mi như thế nào cho biết !

Bích Lệ Hồng trợn mắt quát lớn:

- Thằng lỗ mũi trâu ! Mi lại còn dám cả gan nói lên cái ngoại hiệu của ta nữa sao ? Thật là xúc phạm hết cỡ, để ta thay thế chủ Võ Đang mà cho mi một bài học cho mi biết !

Dứt lời, người ta thấy một bóng xanh, lướt qua lẹ như điện chớp, nàng đứng sau lưng đạo sĩ trẻ tuổi hét lớn:

- Sao ? Mi có thừa nhận thêm vào chữ "bối" không ?

Ba đạo sĩ kia thấy thế tái mặt gọi lớn:

- Bát sư đệ !..

- Á !

Tiếng kêu của ba đạo sĩ chưa dứt, thì đạo sĩ trẻ tuổi đã ré lên một tiếng thất thanh, thân mình đạo sĩ co rúm lại như con cóc, hai hàm răng cắn chặt, đôi chân run rẩy như thần lằn bị đứt đuôi.

Người ta thấy năm ngón tay của Bích Lệ Hồng đã bấu chặt lên vai trái của đạo sĩ trẻ tuổi. Nàng bóp đúng huyệt "kiên cảnh" nên đạo sĩ ấy bị co rút và đau đớn vô cùng.

Cừu Thiên Hiệp thấy thế cũng lạnh mình thầm nói:

- Ôi ! Thủ pháp gì mà lạnh lẽo và đích xác quá vậy !

Ngoài kia, mọi người đứng xem đều khen hay không ngớt.

Lúc bấy giờ trên trán của Tri Huyền đạo sĩ đã toát mồ hôi to như hạt đậu, đôi mắt trợn ngược lên hàm răng nghiến ken két đôi môi mấp máy nhưng vì đau quá không nói gì được nữa.

Ba đạo sĩ kia thấy thế ai nấy đều tức giận đưa mắt nhìn nhau, bỗng đạo sĩ ốm lướt tới dụi dằm nói:

- Bích cô nương ! Lệnh tôn đại nhơn và bộ chưởng môn đã kết giao với nhau rất mật thiết, xin cô nương chớ vì việc nhỏ như thế mà..

Hoa quả lệnh chủ Bích Lệ Hồng vươn đôi mày liễu lên siết chặt bàn tay thêm tý nữa rồi nói:

- Ta vẫn biết tình bạn giữa phụ thân ta và chưởng môn của các người không phải là không mật thiết, nhưng hấn đã gọi phụ thân ta là "lão ma" ta cần phải tìm thằng lỗ mũi trâu già đó để hỏi thử hấn dạy đệ tử hấn xác xược như thế sao ?

Đạo sĩ ốm tái mặt nói:

- Bát sư đệ nói lỡ lời một tí mà cô nương lại dám..

Bích Lệ Hồng trầm giọng hỏi:

- Tôi sao ?

Đạo sĩ ốm liếm hai vành môi rồi nói:

- Cô nương cũng vừa mới gọi chưởng môn của chúng tôi bằng thằng..

Nàng vẫn biết đạo sĩ ấy không dám lập lại tiếng "lỗ mũi trâu già" của nàng vừa mới nói, nhưng nàng vẫn giả vờ hỏi:

- Thằng gì ? Nói đi !

Cừu Thiên Hiệp là người ngay thẳng trung hậu, chàng đâu biết được nàng muốn gây chuyện làm khó dễ bốn vị đạo sĩ ấy ! Bởi thế chàng cho những việc ấy đều vô ý thức mà thôi, nên chàng xen vào can thiệp nói:

- Lúc này cô nương cũng gọi chuông môn của người ta bằng "thằng lỗ mũi trâu già" thế thì hòa cả làng rồi ! Vì hai bên đã kết nghĩa tâm giao với nhau rồi chớ nên làm méch lòng nhau. Tôi đề nghị bỏ qua việc này đi là hơn !

Nàng chu miệng đưa mắt háy chàng một cái rồi nói:

- Ô ! Người lại giảng hòa sao ? Chắc là sợ phái Võ Đang trả thù nên phải tìm cách nịnh bợ trước chứ gì ?

Chàng không ngờ mình có lòng tốt như vậy mà lại bị nàng nói xấu, chàng lắc đôi vai toan lướt tới nhưng rồi nghĩ lại mình là con trai không nên đôi co với con gái.

Chàng dịu giọng nói:

- Cô nương lầm rồi ! Tại hạ chỉ sợ lẽ phải thôi chứ bình sanh không biết sợ ai cả. Mặc dù Võ Đang có cao thủ đệ nhất giang hồ đi nữa mà làm điều không phải, tại hạ cũng "cóc cần" !

Bích Lệ Hồng cau mày nói:

- Thế thì người cho rằng tôi sợ Võ Đang sao ?

Chàng không ngờ nàng lại khí phách đến như vậy, nên quá lo ngại cho nàng bèn gượng cười và ngập ngừng nói:

- Cô nương ! Cô không nên..

Nàng vẫn lẩn lướt không chịu thôi:

- Tôi sao ? Chỉ có thế mà người cho là quá sức tưởng tượng của người rồi sao ? Phải lắm, để tôi bước thêm một bước nữa cho người xem !

Dứt lời, nàng quay lại nói với ba đạo sĩ:

- Ta muốn ba người đều đồng thanh hô lên một tiếng "lỗ mũi trâu già". Nếu không thì hừ ! Hừ ! Hừ !..

Tuy nàng không nói ra là nàng sẽ làm gì nữa, nhưng chắc chắn là nàng sẽ vận thêm công lực bóp mạnh hơn nữa, để cho Trí Huyền đạo sĩ quần quai trên tay nàng, thì các đạo sĩ kia sẽ đau lòng chịu không nổi chứ gì ?

Lúc bấy giờ sắc mặt của đạo sĩ ốm giận đến bầm tím còn hai đạo sĩ kia cũng tức giận vô cùng, họ đều lăm le thanh trường kiếm muốn ra tay.

Nàng lạnh lùng hét:

- Có đồng thanh hô không ? Độc tráng đơn này sẽ ra tay "độc" đấy !

Bàn tay nàng lại siết chặt thêm tí nữa khiến Trí Huyền kêu lên:

- Á ! Ủ, ừ.. à, ồ..a !

Đạo sĩ ốm nghiêng răng rồi sa sầm nét mặt nói:

- Được ! Tôi bằng lòng rồi đấy, hãy buông ra !

Nàng cười the thé nói:

- Người hô lên rồi ta sẽ buông tay !

Đạo sĩ ồm liếc nhìn hai người phía sau nháy nhỏ rồi cả ba đồng thanh hô:

- Lỗ mũi trâu già !

Những người đứng xem ngoài kia đều vỗ tay cười lớn, còn nàng thả Trí Huyền ra rồi cũng cười ngất nga ngất ngoẻo.

Bốn vị đạo sĩ vội vã nhặt bốn thanh trường kiếm rồi cầm đầu chạy một mạch không thèm ngoái lại. Thật là khó coi quá !

Cửu Thiên Hiệp cau mày nhìn Bích Lệ Hồng còn đang cười hăng hắc. Chàng lắc đầu lia lịa.

Tấn hài kịch này đến đây dường như đã chấm dứt nên mọi người đứng xem đều lần lượt giải tán mất hết.

Nàng liếc đôi mắt đen lay láy về phía Cửu Thiên Hiệp rồi gằn giọng:

- Người lắc đầu cái gì ? Xem như thế không sướng mắt sao ?

Cửu Thiên Hiệp khẽ cười nói:

- Cô nương làm như thế thì thà giết chết họ đi còn hơn, tôi xem bốn đạo sĩ ấy đã cầm gan lắm đấy. Món nợ hôm nay sợ e khó phai mòn lắm !

Nàng cắn môi nói:

- Người sợ chúng nó chứ tôi thì không khi nào sợ !

Chàng nói:

- Tôi không phải nói ai sợ, mà tôi chỉ muốn ở đời không nên gây thù kết hận, hơn nữa đối với Võ Đang cô nương không có thâm thù đại hận gì thì không nên làm như thế !

Nàng nghiêm sắc mặt nói:

- Chỉ vì người nên mới sanh ra chuyện đó còn nói gì nữa ?

- Vì tôi ?

Nàng gật đầu đáp:

- Phải đấy, nếu người không đánh bay trường kiếm của chúng nó thì đâu đến nỗi ? Vì khi vắng kiếm ra chúng bò lết như mấy con cóc thì ai mà không tức cười. Bởi thế tôi mới khen hay nên mới phát sinh ra việc này chứ sao ?

Nghe vậy, chàng không biết nói sao cả, vì chàng đã thừa hiểu tính tình của cô nương này rồi. Nếu nói với nàng thì sẽ bị nàng nói lý sự xoay vần không biết lúc nào mới xong.

Nghĩ thế, chàng gật đầu mấy cái rồi nói:

- Cô nương nói rất có lý ! Việc ấy đều do tại hạ cả, xin cô nương bỏ qua cho !

Dứt lời, chàng cúi chào Bích Lệ Hồng rồi quay mình bỏ đi.

Nàng vội gọi lớn:

- Hãy khoan đã ! Người đi đâu vậy ?

Chàng vừa đi vừa quay đầu lại nói:

- Tại hạ có việc gấp, phải đến Hạc Long sơn chắc không thể tiếp chuyện với cô nương được nữa đấy !

Bích Lệ Hồng lại bước theo chàng than thở:

- Người không muốn gần tôi, thì để tôi gần với người chứ biết làm sao bây giờ ?

Cừu Thiên Hiệp nghe nói rất áy náy trong lòng, chàng cau mày nói:

- Tội gì cô nương lại phải làm như vậy ?

Nàng vội bước nhanh tới mấy bước nữa sát cánh với Cừu Thiên Hiệp, rồi nửa giả nửa thật nói:

- Thế nào ? Con đường này chỉ có một mình người mới có quyền đi thôi sao ?

Chàng vội lắc đầu nói:

- Tôi không có ý nghĩ thế ! Cô nương có quyền đi lắm chứ !

Nàng chu miệng lại nói:

- Thế thì người cũng biết điều đấy !

Chàng không dám trả lời nữa chỉ lặng lẽ bước nhanh, còn nàng thì theo sát như bóng với hình. Có lúc chàng đi mau, có khi lại bước chậm thế mà nàng vẫn sát cánh không cho rời khỏi tí nào cả.

Hồi lâu, mặt trời đã bắt đầu lặn chỉ còn cố gắng lắm mới phóng ra tia nắng cuối cùng cũng như nàng Bích Lệ Hồng không thể chịu đựng được không khí trầm lặng này nữa.

Nàng nói:

- Tại sao người không nói chuyện nữa ?

- o O o -